

[Sinubeck.]

vil gerne føre yderligere et par forslag frem, idet vi dog må erkende, at de fleste af dem også kun kan opfattes som nødværgeforanstaltninger.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. K. B. Andersen i, at der stadig væk må være en betydelig læreresreserve. Jeg tror, den kan kaldes frem til arbejde i skolen, hvis man gør vilkårene for denne reserve tilstrækkelig gode. Jeg tror ikke mindst, at der er mange uddannede lærerinder, som ikke vil have et heldagsjob i skolen, fordi de er gift og vil passe deres hjem og børn ved siden af. Jeg ved godt, at der er gjort adskilligt for at hjælpe dem ind i skolens arbejde igen, men jeg vil alligevel spørge den højtærede minister, om der ikke kan tilvejebringes sådanne vilkår, at disse lærerinder helt og fuldt kommer på linje med deres kolleger, som har heldagsjob. Jeg ved godt, at gifte lærerinder med børn kan få tjenestemandsansættelse, også som halvdagsjob, hvis de ansøger derom; men der er også en gruppe gifte lærerinder, som ikke har børn, og jeg vil mene, at noget større smidighed på dette område nok kunne kalde en vis reserve frem. Jeg vil under alle omstændigheder gerne høre den højtærede ministers syn på denne sag.

Jeg tror også, at i forbindelse med disse gifte lærerinder spiller beskatningsspørgsmålet ind — det er for øvrigt ikke noget, jeg tror, men noget, jeg ved. De ser sambeskatningen som en trussel mod deres interesser, når det drejer sig om at gå ind i skolens arbejde igen, og jeg tror, det høje ting også af den grund i længden ikke kommer uden om at løse sambeskatningsproblemet.

Jeg mener også, der kan gøres mere i retning af at skaffe flere faglærere til specielle fag. Der er jo en række mennesker, som har en uddannelse, der rent fagligt kvalificerer dem til at undervise i enkelte fag. Jeg kunne nævne fag som gymnastik, husgerning, håndgerning, sang, sløjd, sprog og måske andre fag. Hvis sådanne mennesker fik en tilstrækkelig god pædagogisk uddannelse og bestod en prøve i det særlige fag, som de nu skulle arbejde med — en prøve, hvorigennem de beviste, at de virkelig forsvarligt kunne klare en undervis-

ning — så tror jeg, at der ad den vej kunne hentes adskillige speciallærere frem. Jeg er klar over, at det naturligvis først og fremmest vil være de større skolevæsenere, der har brug for disse speciallærere, men derved kunne man så frigøre lærere til andre opgaver, og det ville bedre helhedsbilledet. Jeg beder om, at disse spørgsmål må blive drøftet i udvalget.

Der er en anden ting, jeg vil drage frem — jeg tillægger den ikke så overvældende stor værdi, men jeg synes alligevel, den skal tages med i betragtningerne — det er spørgsmålet om lærernes afgangsalder. De gældende regler siger jo, at en lærer som embedsmand kan gå fra sit job, når han er 67 år, og han skal gå, når han bliver 70. Jeg mener — og venstres tidligere ordfører i disse spørgsmål, seminarirektor Hartling, er jo også for sit vedkommende gået ind for disse synspunkter — at der er grund til at overveje, om vi ikke burde gøre det muligt for en lærer at fortsætte i sin stilling, indtil han bliver 72 år gammel. Jeg mener, at den højere levealder berettiger dertil, og hvis en lærer kan fortsætte i de 2 år med fuld løn, både i folkeskolen og i gymnasieskolen, tror jeg, at adskillige ville benytte sig af det. Jeg er fuldt ud klar over, at mange af disse lærere, straks efter at de har fratruddet embedet, bliver vikarer og tjener gode penge; på den anden side er der spørgsmålet om lærerboligen o. s. v. Det er min opfattelse, at der her endnu kunne hentes en yderligere, omend beskeden reserve frem.

Jeg vil også gerne nævne en tanke, som har beskæftiget nogle seminariekredse en hel del, nemlig at man i stedet for at sende seminarieeleverne ud på knap et halvt års vikartjeneste i stedet for skulle sende dem ud på et helt års vikartjeneste. Det ville have betydelige fordele for eleverne selv, for seminarierne også; man skulle ikke brække skoleåret over i 2 halvdele, hvad der må gøre det meget vanskeligt at tilrettelægge arbejdet på seminarierne. For de skoler, hvori seminarieeleverne kommer ud at undervise, vil det være en klar fordel, at der ikke skal skiftes lærer 2 gange om året, men kun én gang. Jeg er klar over, at det ikke på længere sigt er nogen løsning; det kan hjælpe os i øjeblikket, men ikke på